Η γυναίκα της Κερύνειας – Πρόσφυγας στον τόπο μου
(Αποσπάσματα)

Ρήνα Κατσελλή

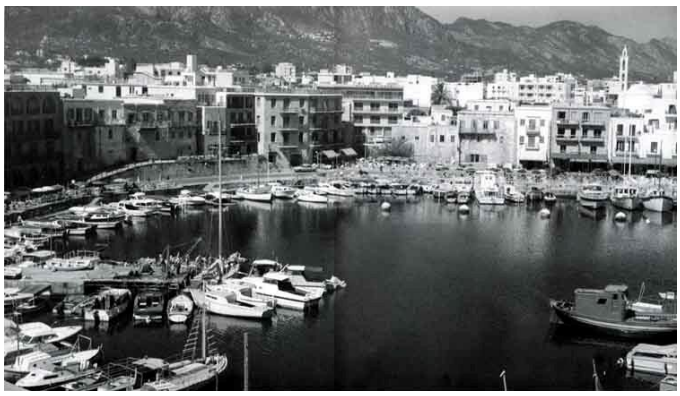

[20.07.1974]

[...] Πήγαμε περπατητοί στο ξενοδοχείο, αφήνοντας μισογεμάτα τα φλιτζάνια του τσαγιού. Από πάνω μας βούιζαν πενηνταριές αεροπλάνα, από το φρούριο ακούονταν οι πρώτες ριπές των αντιαεροπορικών. Τρυπώσαμε αμέσως στα υπόγεια του μεγάλου ξενοδοχείου, που ήταν ήδη γεμάτα από τους ξένους τουρίστες και τους υπαλλήλους που έμεναν εκεί.

Σαν πέρασε η πρώτη εντύπωση, βγήκαμε πάνω και δώσαμε ένα γύρο στο ξενοδοχείο. Οι πρώτες ρουκέτες από τα αεροπλάνα έπεσαν ακριβώς στη βορινή ταράτσα του, σπάζοντας τρία τεράστια τζάμια του σαλονιού και του μπαρ. Σαν είδαν όμως πως η αντίσταση ήρθε από το φρούριο, στράφηκαν κατά κει κι όπως φαινόταν το σφυροκοπούσαν άγρια. Κοιτώντας προς τη θάλασσα, είδαμε και τουρκικά πολεμικά πλοία. Τόσο κοντά μας!

Ξενοδοχείο DOME 21.7.1974

Αυγή. Μόλις που διακρίνω και γράφω. Γύρω πόλεμος, πόλεμος και κανένας δεν ενδιαφέρεται να τον σταματήσει. [...]

1.9.1974

Χτες θυμήθηκα την περικοπή του Ευαγγελίου «Θησαυρίζετε θησαυρόν εν τω ουρανώ, όπου ούτε σης ούτε σκώληξ αφανίζει, ουδέ κλέπται διορίσσουσι, ουδέ κλέπτουσι». Πόσο κατάλαβα αυτή την

περικοπή! Ναι, το ζήτημα είναι να μην αφήσουμε να μας λεηλατήσουν την ψυχή μας. Να μην αφήσουμε τον εσωτερικό μας κόσμο να σκληρύνει, ή να ασκημίσει με τις αδικίες που μας κάνουν. Να μείνουμε και στην προσφυγιά μας αξιοπρεπείς, να ’χουμε πάντα τους ανιδιοτελείς στόχους μας. Και να παλεύουμε. Κι αν μας αδίκησαν, να μη γίνουμε εμείς άδικοι κι αν μας λεηλάτησαν τ’ αγαθά μας, να μη λεηλατήσουμε κι εμείς την ψυχή μας από ό,τι καλό και αγαθό έχει. [...]

30.12.1974

Προτελευταία μέρα του χρόνου. Συνήθως αυτό τον καιρό έκανα απολογισμό της χρονιάς. Φέτος τι πρέπει να κάνω άραγε; Να μετρήσω τον πόνο μου; Δεν μετριέται ο πόνος αυτού που του τα πήραν όλα. Να κάνω σχέδια για το μέλλον; Έκανα τόσα στις προηγούμενες χρονιές. Πολλά τα είδα να πραγματοποιούνται ύστερα από κόπους και μόχθους. Μελέτες, σκίτσα, πίνακες, νοικοκυριά του σπιτιού, κεντήματα. Όλα χαμένα. Το μόνο που απομένει είναι η ελπίδα του γυρισμού στον τόπο μας, στα λεηλατημένα σπιτικά μας, για ν’ αρχίσουμε από την αρχή. Αυτό δεν είναι, βέβαια, στο χέρι μου, όμως να διατηρήσω την ελπίδα, ας είναι και στραπατσαρισμένη.

Κάθουμαι στη βαριά σκιά αυτού του πόνου και χαιρετώ τον χρόνο που φεύγει. Κάθουμαι στη βαριά σκιά του και χαιρετώ τον καινούργιο χρόνο που με βρίσκει στην προσφυγιά.

Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, κεφ. 6, 19-20: Μη θησαυρίζετε θησαυρούς στη γη, όπου ο σκόρος και η σκουριά τους καταστρέφουν και όπου κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και τους κλέβουν. Αντίθετα, να θησαυρίζετε για τους εαυτούς σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκόρος καταστρέφει ούτε σκουριά και όπου κλέφτες δεν κάνουν διαρρήξεις ούτε κλέβουν.

φωτό: http://www.agrino.org/